



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobkyně: **exclusive essential, s. r. o.**, IČ: 28891180
se sídlem Divadelní 1032, 110 00 Praha 1
zastoupené Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se
sídlím Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlím nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2019, čj. 804/2019-160-SPR/6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyni byla příkazem uložena pokuta ve výši 2.500 Kč za spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (silniční zákon) – dále jen „silniční zákon“ – kterého se dopustila porušením § 4 písm. c), § 70 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mazda,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

registrační značky X, v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistila, aby dne 11. 6. 2018 v 10:50 hod dosud neznámý řidič na křižovatce ulic Ječná a Sokolská, Praha 2, při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržel povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích – tj. aby zastavil motorové vozidlo na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozidlem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“.

2. Poté, co Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) oznámil žalobkyni nabytí právní moci příkazu o uložení pokuty dne 12. 1. 2019, neboť odpor podala osoba k tomu neoprávněná, podala žalobkyně podle § 34 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) žádost o uznání úkonu - konkrétně uznání odporu proti příkazu o uložení pokuty podaného zmocněncem žalobkyně společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., z e-mailové adresy X bez zaručeného elektronického podpisu, a následně doplněného datovou zprávou z datové schránky P. K. dne 16. 1. 2019. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 17. 6. 2019, čj. MHMP 1169078/2019/Bac, sp. zn. S-MHMP 973296/2018/Bac, této žádosti nevyhověl a k odvolání žalobkyně potvrdil toto rozhodnutí i žalovaný svým rozhodnutím ze dne ze dne 27. 9. 2019, čj. 804/2019-160-SPR/6 (dále též „napadené rozhodnutí“).

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. První, stěžejní žalobní námitkou je tvrzení žalobkyně, že na nastalou procesní situaci reagovala žádostí o uznání úkonu podle § 34 odst. 4 správního řádu, na kterou dle jejího názoru uvedené ustanovení zcela dopadá, a správní orgány měly žádosti vyhovět. Správní orgány však tuto žádost neuznaly, přestože se její podání jevílo jako vhodné řešení. Odmítla přitom názor žalovaného, že podání této žádosti použila jako „zbraň vůči správnímu orgánu“; pouze se snažila napravit situaci vzniklou „názorovým veletočem“ správního orgánu. Dodala, že jen stěží si lze představit přílehavější případ pro jeho použití.
4. Druhou žalobní námitkou je tvrzení žalobkyně, že správní orgán I. stupně měl povinnost žalobkyni vyzvat k prokázání oprávnění zmocněnce. Žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně nejdříve podaný odpor akceptoval a v řízení pokračoval, vyzval zmocněnce žalobkyně k seznámení se s podklady a předvolal jej k jednání. Následně však žalobkyni sdělil, že odpor nebyl podán oprávněnou osobou, neboť P. K. nebyl oprávněn jednat jménem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o.
5. Třetí žalobní námitkou je tvrzení žalobkyně, že žalovaný zpětně vydal názor v rozporu se svou dosavadní praxí. Žalobkyně odmítla tvrzení žalovaného, že se z její strany jedná o nějakou „novou procesní taktiku“. P. K. sice vystupuje v dalších typově stejných případech, jak uváděl i žalovaný, ale právě proto ví, že prvotní podání odporu učinil řádně a takto postupoval v souladu s ustálenou praxí; nemohl přitom tušit, že žalovaný půl roku zpětně vydá názor opačný, nikým nesdílený. Přesto tento názor žalobkyně respektovala a adekvátně na něj reagovala postupem dle § 34 odst. 4 správního řádu. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že P. K. nebyl oprávněn jednat jménem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., je právě tato skutečnost jednou z podmínek žádosti podle § 34 odst. 4 správního řádu, nemůže tak představovat důvod jejího nevyhovění.
6. Čtvrtou žalobní námitkou je tvrzení žalobkyně, že nevyhovění žádosti bylo nezákonné a správní orgány nepředložily věrohodné a relevantní argumenty pro její zamítnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Oprávnění správního orgánu o žádosti rozhodnout vyjádřené v citovaném ustanovení slovy „může uznat“ přitom nelze vykládat jako prostor pro libovůli. Rozhodující v daném případě je podle žalobkyně pouze to, zda může vyhověním žádosti vzniknout újma jinému účastníkovi, avšak v dané věci byla jediným účastníkem žalobkyně a správní orgány netvrdily opak.

7. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.
8. V naprosto převážném zbytku žaloby na s. 4 – 13 pak žalobkyně a její zástupce z různých důvodů nesouhlasí se zveřejňováním svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu (NSS) a žádali naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci, resp. aby městský soud tuto žádost vyřídil vyjádřením, že věc patří do kompetence státní správy NSS.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí a odkázal na jeho odůvodnění na straně 3 až 6, neboť žalobní námitky jsou obdobné jako odvolací námitky. Dále se stručně vyjádřil k požadavku žalobkyně, a především jejího zástupce, na nezveřejňování jejich údajů v databázi NSS.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Obsah správního spisu a průběh správního řízení

11. Ze správního spisu soud zjistil následující pro své posouzení rozhodné skutečnosti.
12. Dne 11. 6. 2018 byla v Praze 2, na křižovatce ulic Ječná a Sokolská „kamerovým“ systémem zadokumentována jízda motorového vozidla registrační značky X, jehož nezjištěný řidič v rozporu s § 70 odst. 2 písm. a) silničního zákona nezastavil vozidlo na signál s červeným světlem „Stůj!“. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně vyzval dne 19. 6. 2018 žalobkyni jako provozovatele uvedeného vozidla podle § 125h odst. 1 citovaného zákona k uhrazení pokuty ve výši 1.500 Kč, stanovené podle § 125h odst. 2 a § 125c odst. 7 téhož zákona. Poté dne 3. 10. 2018 zaslal správní orgán I. stupně žalobkyni výzvu k podání vysvětlení týkajícího se uvedeného oznámení. V odpovědi ze dne 12. 10. 2018 žalobkyně k výzvě správního orgánu I. stupně uvedla, že v dané době měl vozidlo zapůjčeno pan Giovanni Piscicelli (dále jen „uživatel vozidla“) a dále sdělila jeho adresu bydliště. Správní orgán I. stupně poté zaslal výzvu k podání vysvětlení tomuto uživateli vozidla. Uživatel vozidla správnímu orgánu I. stupně zaslal dne 2. 11. 2018 oznámení o zastoupení zástupcem společně s plnou mocí a žádostí o nahlédnutí do spisu. Dne 7. 11. 2018 dále správnímu orgánu I. stupně sdělil, že uvedené motorové vozidlo měl v danou dobu skutečně v užívání. Správní orgán I. stupně obeslal zástupce uživatele vozidla vyrozuměním o možnostech nahlédnutí do spisu, zástupce ani uživatel vozidla však na toto vyrozumění již nereagovali, čímž znemožnili další šetření ke zjištění totožnosti řidiče. Správní orgán I. stupně proto věc odložil usnesením ze dne 3. 1. 2019, čj. MHMP 17276/2019/Bac, sp. zn. S-MHMP 973296/2018/Bac, a pokračoval v přestupkovém řízení s provozovatelem vozidla, tj. se žalobkyní.
13. Dne 3. 1. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz o uložení pokuty, čj. MHMP 17294/2019/Bac, sp. zn. S-MHMP 973296/2018/Bac, kterým rozhodl tak, že žalobkyně se dopustila přestupku popsaného výše v bodě 1, a uložil ji povinnost uhradit pokutu ve výši 2.500 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci příkazu.
14. Dne 10. 1. 2019 obdržel správní orgán I. stupně plnou moc ze dne 6. 1. 2019 udělenou žalobkyní společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., IČ 24317594, k zastupování

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

v uvedeném řízení. Následně dne 14. 1. 2019 došla správnímu orgánu I. stupně e-mailová zpráva z elektronické adresy P. K. X, bez zaručeného elektronického podpisu, jejímž obsahem bylo podání odporu proti příkazu ze dne 3. 1. 2019. Dne 16. 1. 2019 podal P. K. stejné podání též prostřednictvím své datové schránky datovou zprávou.

15. Ve správním spisu je dále založena Smlouva o převodu obchodního podílu ze dne 23. 11. 2018 mezi převodcem paní P. D., jednatelkou společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., a nabyvatelem, sdružením (spolkem) Ochrana řidičů, o. s., IČ 01917714, jehož statutárním orgánem byl v rozhodné době Ing. J. K., a který se tak stal jediným společníkem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o. Dále správní spis obsahuje rozhodnutí jediného společníka ze dne 23. 11. 2018 o odvolání jednatelky a o jmenování nového jednatele, z něhož vyplývá, že novým jednatelem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., je sdružení (spolek) Ochrana řidičů, o. s., které pověřilo P. K. (dále též „údajný zmocněnec“) zastupováním při výkonu funkce jednatele. Tyto listiny správní orgán I. stupně obdržel dne 5. 2. 2019.
16. Po dalším procesním vývoji (předvolání k jednání a k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, a dále vznesené námitce podjatosti žalobkyní) sdělil správní orgán I. stupně oznámením ze dne 13. 5. 2019 žalobkyni, že příkaz ze dne 3. 1. 2019 nabyl právní moci, a to dne 12. 1. 2019. Správní orgán I. stupně v uvedeném oznámení dále uvedl, že žalobkyně byla zastoupena společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., ale odpor podal P. K., který sice vystupoval jako jednatel uvedené společnosti, avšak na základě předložených dokumentů nebylo prokázáno, že mohl jménem uvedené společnosti jednat, protože z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 13. 5. 2019 vyplynulo, že jednatelem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., je nadále paní P. D. Správní orgán I. stupně dále přihlédl k rozhodnutí žalovaného v jiné věci ze dne 8. 4. 2019, čj. 463/2019-160-SPR/3, kde se žalovaný zabýval oprávněním P. K. vystupovat jménem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., a kde dospěl k závěru, že toto oprávnění neměl.
17. Obsahem správního spisu je dále pověření zaměstnance ze dne 1. 8. 2018, doručené správnímu orgánu I. stupně až dne 29. 5. 2019, z něhož vyplývá, že společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., pověřuje P. K. k jednání se správními orgány ve správních řízeních, a to i tam, kde tato společnost vystupuje jako zmocněnec. Toto oprávnění má dle pověření vyplývat P. K. z pracovní smlouvy se společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., která však doložena nebyla, a platnost pověření byla stanovena na jeden rok od jeho vystavení.
18. Téhož dne, tj. 29. 5. 2019, podala žalobkyně žádost o uznání úkonu podle § 34 odst. 4 správního řádu – uznání podání odporu, které správní orgán I. stupně nevyhověl usnesením ze dne 17. 6. 2019, čj. MHMP 1169078/2019/Bac, sp. zn. S-MHMP 973296/2018/Bac. V odůvodnění tohoto usnesení správní orgán I. stupně předně uvedl, že zmocněnec žalobkyně, společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., vystupuje vůči veřejnosti prostřednictvím webových stránek X, která je navázána na Motoristickou vzájemnou pojišťovnu a garantuje řidičům beztrestnost za jejich jednání. Je zřejmé, že jako profesionální zmocněnci vystupující ve stovkách řízení po celé ČR, platnou právní úpravu znají a vědí, co mají dělat. Proto správní orgán I. stupně považuje veškerá jejich procesní jednání za vypočítaný kalkul do budoucna, zpravidla obstrukčního charakteru, s konkrétním cílem pro dané řízení. Z těchto důvodů vycházel správní orgán I. stupně z názoru, že žalobkyně si musela být vědoma procesní strategie tohoto zmocněnce. Správní orgán I. stupně přitom neměl pochybnosti o tom, že žalobkyně chtěla ke svému zastupování zmocnit právě společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., nikoliv P. K. Pokud by byl P. K. oprávněn jednat

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

jménem zmocněnce žalobkyně, jistě by byla tato skutečnost, a tedy projev vůle dané společnosti, zřejmý z veřejného rejstříku. Změna ve statutárním orgánu však dle zjištění správního orgánu I. stupně neproběhla více jak 7 měsíců; z čehož bylo dle názoru správního orgánu I. stupně možné usuzovat, že tato společnost změnu ve statutárním orgánu ani nechťela. Proto nepovažoval správní orgán I. stupně úkony P. K. za úkony společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., ale za ve výsledku marný pokus o zhojení neúspěšné taktiky. S odkazem na komentářovou literaturu a na rozsudek rozšířeného senátu NSS, sp. zn. 4 As 113/2018, pak správní orgán I. stupně uvedl, že je na úvaze správního orgánu, zda daný úkon uzná, či nikoliv, avšak postup podle § 34 odst. 4 správního řádu nelze zneužívat a používat jako zbraň proti správnímu orgánu. Procesní taktiku žalobkyně proto považoval správní orgán I. stupně za zneužití práva, které nepodléhá právní ochraně. Správní orgán I. stupně dodal, že veškeré písemnosti správního orgánu byly též posílány přímo žalobkyni na vědomí, a tak nemohlo být pro ni překvapivé, že správní orgán takové zastoupení nepřipustí.

19. Odvolání proti tomuto usnesení následně žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. Žalovaný se s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ztotožnil. Uvedl, že správní orgán I. stupně dostatečně objasnil, z jakého důvodu nevyhověl žádosti žalobkyně, přičemž hlavním důvodem bylo zneužití práva. Námitce žalobkyně, že její zmocněnec není spojen s webovou stránkou X, resp. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, žalovaný nepřisvědčil, neboť P. K. vystupoval svým jménem za společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., a odpor podal z e-mailové adresy X. Jak lze seznat z uvedené webové stránky, ta je provozována družstvem Motoristická vzájemná pojišťovna. Z těchto skutečností je zřejmé, že zmocněnec žalobkyně je jakýmsi způsobem spjat s příslušnou webovou stránkou i družstvem. K hlavní odvolací námitce pak žalovaný uvedl, že P. K. je správním orgánům znám z úřední činnosti, neboť vystupuje v obrovském množství obdobných správních řízení a je si zcela jistě vědom potřebných náležitostí podání i plných mocí, přesto úmyslně podává podání vadná. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS sp. zn. 4 As 113/2018, proto, stejně jako správní orgán I. stupně, dospěl k závěru, že z jeho strany jde o zneužití práva, pročez nelze vyhovět žádosti o uznání úkonu. K námitce žalobkyně, že správní orgán I. stupně považoval nejprve podaný odpor za bezvadný, a až následně si svůj postup „rozmyslel“ na základě názoru odvolacího orgánu v jiné věci, žalovaný uvedl, že v daném případě se jednalo o novou procesní strategii P. K. a v přístupu k ní panovala jistá nejednotnost. Proto odvolací správní orgán tuto nejednotnost odstranil rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, čj. 463/2019-160-SPR/3, na které odkazoval i správní orgán I. stupně v oznámení ze dne 13. 5. 2019 o nabytí právní moci příkazu o uložení pokuty. Žalovaný dodal, že zásada legitimního očekávání účastníka řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, zejména zásadou legality a zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (§ 2 odst. 1 a 4 správního řádu).

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Věc projednal bez nutnosti nařízení jednání, neboť účastníci se na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřili.
21. Soud na úvod předesílá, že usnesení podle § 34 odst. 4 správního řádu lze v této věci podřadit pod rozhodnutí, která lze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

následné rozhodnutí o odvolání podléhá soudnímu přezkumu v řízení o žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2016, čj. 3 As 248/2015-22) a nevztahuje se na něj tzv. kompetenční výluka dle § 70 s. ř. s. Ve věci nebude vydáno meritorní rozhodnutí, proti kterému by žalobkyně mohla podat správní žalobu a v ní namítat nezákonnost tohoto usnesení. Vůči žalobkyni se tedy jedná o konečné rozhodnutí, které má dopad do jejích práv.

22. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
23. Podle § 34 odst. 4 správního řádu *[s]právní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi. O uznání úkonů rozhoduje správní orgán usnesením; nevyhoví-li podateli, oznamuje usnesení pouze jemu.*
24. Jak již bylo uvedeno výše, podstatou sporu mezi účastníky je otázka, zda správní orgány rozhodly nezákonně, pokud nevyhověly žádosti žalobkyně o uznání úkonu ve smyslu § 34 odst. 4 správního řádu. V projednávané věci správní orgány nevyhověly žádosti žalobkyně podle § 34 odst. 4 správního řádu o uznání podání odporu ze dne 11. 1. 2019 P. K. v její prospěch s odůvodněním, že v daném případě se jedná o zneužití práva. Předpokladem k posouzení této stěžejní námítky je vyřešení otázky, zda byl P. K. oprávněn jednat jménem zmocněnce žalobkyně.
25. Správní orgán I. stupně obdržel 11. 1. 2019 podání P. K., dle něžž podává jakožto zmocněnec žalobkyně odpor. Dne 9. 1. 2019 zaslala žalobkyně správnímu orgánu I. stupně prostou plnou moc (č. l. 45) pro společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o. – zmocněnce žalobkyně, ze dne 6. 1. 2019, nikoliv pro P. K. Z výpisu z obchodního rejstříku ke dni 10. 1. 2019, založeného ve správním spisu na č. l. 46, jakož i z výpisu ze stejného rejstříku ke dni 13. 5. 2019, založeného na č. l. 91, přitom vyplynulo, že k uvedeným datům byla v rejstříku jako jediná jednatelka zapsaná jiná osoba (P. D.).
26. Soud při posuzování žaloby náhledem do úplného výpisu v obchodním rejstříku zjistil, že k zániku funkce jednatelky P. D. došlo ke dni 23. 11. 2018 a novým jednatelem společnosti se stal ke stejnému dni subjekt Ochrana řidičů, o. s., IČ: 01917714. Tento zápis i datum jeho účinnosti se shodují s datem a obsahem listin, které předložil P. K. dne 5. 2. 2019, a posléze znovu 29. 5. 2019, v rámci správního řízení vedeného se žalobkyní k prokázání svého oprávnění být zmocněncem žalobkyně. K tomu soud uvádí následující.
27. V daném případě nelze pominout skutečnost, že z nahlédnutí do obchodního rejstříku je evidentní, že uvedená změna zápisu jednatele v obchodním rejstříku nastala až ke dni 14. 6. 2019, tj. více jak 5 měsíců po dni vystavení plné moci doložené žalobkyní. Z informací v obchodním rejstříku tak ke dni udělení plné moci žalobkyně společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., nic nenasvědčovalo tomu, že by došlo ke změně v jednatele společnosti.
28. Ve vztahu k účinnosti skutečností zapsaných v obchodním rejstříku je pak nutno odkázat především na zásadu materiální publicity veřejného rejstříku podle § 8 odst. 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů (typicky katastru nemovitostí nebo obchodního rejstříku), která působí v situacích, kdy existuje nesoulad mezi skutečným a zapsaným právním stavem v příslušném veřejném rejstříku. Podle tohoto ustanovení *[p]roti osobě, která právně jedná důvěřujíc údajím zapsanému do veřejného rejstříku, nemá ten, jehož se zápis týká, právo namítnout, že zápis neodpovídá skutečnosti. Dále podle odstavce 2 věty první citovaného ustanovení platí, že [ú]daje a obsah listin, jejichž zveřejnění zákon ukládá, může zapsaná osoba namítat vůči třetím*

osobám až od okamžiku jejich zveřejnění, ledaže by prokázala, že třetí osobě byly známy dříve. Uvedená zásada spočívá v tom, že nejsou-li určité skutečnosti v obchodním rejstříku zapsány, je pro právní postavení třetích osob rozhodující zapsaný stav, jednají-li v důvěře ve správnost zápisu. Jinak řečeno, dokud skutečnosti zapsané v obchodním rejstříku nejsou vymazány nebo změněny, jsou účinné vůči každému a nikdo se nemůže dovolávat vůči jednajícím, že zápis v obchodním rejstříku již neodpovídá skutečnosti, ledaže by jednající nejednal v důvěře v zápis v obchodním rejstříku, protože mu rozpor se skutečností byl znám. Rozhodující je tedy důvěra v aktuální stav zápisu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1388/2007, které se sice vztahovalo k předchozí právní úpravě za účinnosti zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, jehož závěry však lze aplikovat v této otázce i na nyní posuzovanou věc). Uvedená zásada se přitom vztahuje toliko na *zápisy* v obchodním rejstříku, nikoliv na obsah listin ve Sbírce listin, které byly podkladem pro zápis dané skutečnosti do obchodního rejstříku. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud při svém rozhodování vycházely ze skutečností zjištěných z výpisu z obchodního rejstříku. V takovém případě neměly pochybnosti o tom, kdo je jednatelem společnosti, kterou si žalobkyně zvolila za svého zmocněnce, a touto osobou v uvedené době nebyl P. K. Nad rámec již řečeného a nezbytně nutného nelze též pominout skutečnost, že v dnešní době se zápisy do obchodního rejstříku realizují pomocí on-line formulářů, přičemž jejich vyplnění a následné odeslání trvá několik pár minut. Přesto prodleva se zápisem o novém jednatelem zmocněnce žalobkyně v obchodním rejstříku trvala bez mála 7 měsíců (od 23. 11. 2018 do 14. 6. 2019). S ohledem na zásadu materiální publicity zápisů v obchodním rejstříku proto nemůže nyní žalobkyně úspěšně namítat, že zápis týkající se jednatele jejího zmocněnce neodpovídal skutečnosti, což ostatně ani neučinila.

29. Soud se dále ztotožnil s názorem žalovaného, že listiny, které byly správnímu orgánu I. stupně předloženy k prokázání změny v osobě jednatele zmocněnce žalobkyně, byly sice v tzv. konvertované podobě ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi, ta však nezaručuje pravdivost uvedených údajů, pouze shodu obsahu dokumentu v elektronické podobě s následně staženým listinným dokumentem. Proto listiny zaslané údajným zmocněncem žalobkyně správnímu orgánu I. stupně k doložení jeho oprávnění k zastupování neprokazovaly pravdivost obsahu, ale pouze shodu obsahu dokumentů ve dvou různých formách (tištěné a elektronické). Současně si lze dost dobře představit, že ve vztahu k listinám předkládaným uvedeným zmocněncem, potažmo údajným zmocněncem, s ohledem na předchozí zkušenosti s jejich jednáním v rámci správních řízení vykazujících obstrukční charakter (který byl mnohokrát potvrzen i NSS) přistupují správní orgány rozhodující o dopravních přestupcích s větší mírou obezřetnosti. Jinak řečeno, není divu, že s ohledem na dosavadní způsob zastupování účastníků řízení obviněných z přestupků uvedeným zmocněncem či údajným zmocněncem, nedůvěřovaly správní orgány obsahu předkládaných listin a po ověření skutečností zapsaných v obchodním rejstříku správně dospěly k závěru, že údajný zmocněnec nebyl oprávněnou osobou k zastupování žalobkyně, a to od počátku. Z uvedeného tedy vyplývá, že v daném případě ani nenastala situace předvídaná a cílená v § 34 odst. 4 správního řádu, kdy by zmocněnec žalobkyně v průběhu správního řízení pozbyl oprávnění k zastupování, avšak v rámci nezbytných či neodkladných úkonů by podal jménem žalobkyně ještě odpor, jehož podání následně žalobkyně žádá uznat prostřednictvím § 34 odst. 4 správního řádu (viz dále bod 34.).
30. Jestliže žalobkyně argumentuje tím, že k názoru o neexistenci oprávnění údajného zmocněnce jednat jménem žalobkyně dospěly správní orgány až po půl roce, tedy zpětně,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

poté, co jej nejdříve považovaly za zmocněnce oprávněného (třetí žalobní námitka), soud uvádí, že takový postup neshledal nezákonným či jinak vadným. Existenci a trvání řádného zastoupení osobou, které účastník řízení udělil plnou moc, je správní orgán povinen ověřovat kdykoliv v průběhu řízení, pokud vyvstanou o této otázce pochybnosti. Vyvstanou-li v průběhu řízení pochybnosti o existenci či dalším trvání takto deklarovaného zastoupení, musí správní orgán tyto pochybnosti odstranit, aby měl postaveno na jisto, s kým bude v dalším průběhu řízení komunikovat tak, aby mohla být zaručena všechna procesní práva účastníka řízení, která mu zákon přiznává. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Pochybnosti o zastoupení žalobkyně vyvstaly teprve v okamžiku, kdy byl podán odpor osobou odlišnou od osoby, které byla udělena plná moc. Správní orgán přitom po celou dobu komunikoval jak se žalobkyní přímo, tak s jejím zmocněncem, společností Pomáháme a chráníme, s. r. o., nikoliv s údajným zmocněncem.

31. Správní orgán I. stupně v oznámení za dne 14. 5. 2019 o nabytí právní moci příkazu o uložení pokuty ze dne 3. 1. 2019 dále vycházel z rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2019, čj. 463/2019-160-SPR/3, týkajícího se téměř stejné věci a stejného zmocněnce, resp. údajného zmocněnce. V uvedené kauze rozhodl žalovaný tak, že zmocnění P. K. k zastupování tamního účastníka řízení neuznal právě s ohledem na obsah zápisu v obchodním rejstříku ohledně jednatele společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., ke dni 3. 4. 2019, a neprokázání oprávnění údajného zmocněnce zastupovat žalobkyni ve správním řízení. Pokud správní orgán I. stupně postupoval v projednávané věci stejně, jako v odkazované věci, postupoval správně, neboť v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu byl povinen přijmout takové řešení, které je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu, jakož i tomu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, a současně respektoval právní názor nadřízeného správního orgánu. Soud k tomu dodává, že žalobkyně si ve svých dosavadních vyjádřeních navíc odporuje, neboť v žádosti o uznání odporu ze dne 29. 5. 2019 jasně deklarovala, že P. K. „nebyl jejím zástupcem“, přesto v žalobě bez bližšího vysvětlení a doložení najednou tvrdí opak. Skutečnost, že správní orgán I. stupně pokračoval se žalobkyní po podání odporu neoprávněnou osobou (údajným zmocněncem žalobkyně) v přestupkovém řízení, a neexistenci oprávnění této osoby k zastupování žalobkyně konstatoval až s odstupem několika měsíců (4,5 měsíce, nikoliv půl roku, jak tvrdila žalobkyně), lze sice v daném případě považovat za jisté pochybení správního orgánu, neboť tuto skutečnost bylo možno ověřit a vyhodnotit s ohledem na možnost dálkového přístupu do obchodního rejstříku prakticky obratem. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani napadeného rozhodnutí v situaci, kdy žalobkyně sama před správními orgány tvrdila, že P. K. není jejím zmocněncem, všechny písemnosti ze strany správního orgánu byly zasílány jak jí, tak i jejímu skutečnému zmocněnci - společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., a postupem správního orgánu nebyla práva žalobkyně žádným způsobem zkrácena; naopak, bylo jí přiznáno více práv, tj. možnost bránit svá práva i po vydání příkazu o uložení pokuty, ač tak – dle výše popsaného a prokázaného skutkového stavu – správně učiněno být nemělo. Tuto vadu postupu následně správní orgán I. stupně zhojil oznámením o nabytí právní moci příkazu o uložení pokuty.
32. Dále ze správního spisu vyplynulo, že údajný zmocněnec předložil správnímu orgánu I. stupně dne 29. 5. 2019 pověření zaměstnance ze dne 1. 8. 2018, kterým jej společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., jednající jménem P. D., pověřila k jednání se všemi správními orgány, a to i v případech, kde tato společnost vystupuje jako zmocněnec, s dobou platnosti na jeden rok ode dne vystavení, tj. do 1. 8. 2019. Z uvedeného je zřejmé, že pokud

údajný zmocněnec disponoval dokladem, kterým mohl dokladovat své oprávnění k jednání jménem zmocněnce žalobkyně – společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., již k datu 1. 8. 2018, mohl a měl správním orgánům předložit společně s podaným odporem dne 11. 1. 2019 i tento doklad. On však tak neučinil a ve správním spisu byla založena pouze plná moc žalobkyně udělená společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., ze dne 6. 1. 2019, v níž vůbec nefiguroval. Z takového jednání lze dovozovat, že jeho účelem nebyla snaha řádně vést řízení o přestupku v zastoupení žalobkyně, ale protahovat řízení, vyvolávat spory o platnost či existenci oprávnění k zastupování, a čekat na výzvy ze strany správního orgánu k doplnění potřebných náležitostí, ostatně tak, jak tomu bylo i v mnoha jiných správních řízeních, o kterých má soud vědomost ze své úřední činnosti. Dále je nutno dodat, že ani toto oprávnění k zastupování nedoložil údajný zmocněnec správním orgánům řádně, neboť nijak neprokázal, že je zaměstnancem zmocněnce žalobkyně, např. doložením oné smlouvy o zaměstnání, na které předmětné pověření stojí.

33. K tomu soud opakuje, že je mu osoba P. K. známá z úřední činnosti, neboť vystupuje ve velkém množství správních řízení o dopravních přestupcích v pozici zmocněnce. Při zastupování účastníků řízení obviněných z páchání dopravních přestupků pak opakovaně a vědomě postupuje tak, aby svými úkony co nejvíce zaměstnal správní orgány a odvedl jejich pozornost od podstaty věci. S ohledem na jeho „kariéru“ zmocněnce mu přitom musí (či přinejmenším mělo) být známo, jakým způsobem správní orgány postupují při vedení správních řízení o přestupcích, jaké náležitosti mají splňovat jím činěná podání, v jakých lhůtách je má předkládat atd., což ostatně sama žalobkyně ústy svého zástupce potvrdila, když uvedla, že právě proto, že vystupuje v dalších typově stejných případech, jak na to upozornil žalovaný, údajný zmocněnec ví, že prvotní podání odporu učinil řádně. V tomto ohledu soud opakuje, že žalobkyně si ve své argumentaci vlastně sama odporuje, neboť na jedné straně setrvává na názoru, že prvotně podaný odpor učinila řádně prostřednictvím údajného zmocněnce a „je bytostně přesvědčena o tom, že P. K. byl oprávněn jednat jménem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o.“ (bod 4 žaloby), na straně druhé však podává žádost podle § 34 odst. 4 správního řádu, jehož předpokladem je právě skutečnost, že oprávnění k podání úkonu v době podání neexistovalo (zaniklo), a i v samotné žádosti o uznání úkonu ze dne 29. 5. 2019 podle § 34 odst. 4 správního řádu žalobkyně výslovně uvedla, že P. K. nebyl jejím zástupcem (viz třetí odstavce žádosti na č. 1. 125 správního spisu). Tuto argumentaci, jakož i všechny uvedené skutečnosti ve svém souhrnu lze považovat za obstrukční praktiku žalobkyně, resp. jí zvolených zmocněnců, s jediným cílem – a to zbavit se odpovědnosti za projednáváný přestupek. Za uvedených okolností se proto soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v případě žalobkyně a jejího zmocněnce ve správním řízení šlo o obstrukční praktiku, jejichž účelem bylo zneužití práva.
34. K samotné stěžejní námitce tedy soud uvádí, že ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu upravuje institut uznání úkonů učiněných ve prospěch účastníka jinou osobou. Platí, že pokud jiná osoba než zástupce učiní ve správním řízení úkony ve prospěch účastníka, *může* je správní orgán uznat za úkony učiněné účastníkovým zástupcem, nikoliv *musí*. Jinými slovy, správní orgán v této otázce vykonává tzv. správní uvážení. Podmínkou však je, že účastník o jejich uznání požádá, a dále že samotným jejich uznáním nemůže vzniknout újma jinému účastníkovi řízení. Z rozsudku NSS ze dne 1. 2. 2018, čj. 1 As 127/2017-38, vyplývá, že ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu primárně směřuje na situace, kdy došlo k zániku zastoupení účastníka řízení zmocněncem (opatrovníkem). Jak již bylo naznačeno výše, toto ustanovení je nutno v první řadě aplikovat na situace, kdy zaniklo zastoupení účastníka řízení zmocněncem (opatrovníkem), zmocněnec přesto ještě učiní nějaký úkon a sám účastník

o toto uznání požádá. To však není případ žalobkyně. Jak konstatoval NSS na podkladě obdobné kauzy, se stejným právním zástupcem v řízení před soudem, jako v projednávané kauze, v již citovaném rozsudku, čj. 10 As 384/2019-37, uvedené ustanovení rozhodně „neslouží k tomu, aby jím zmocněnec, který přes opakované pokusy správního orgánu neprokázal své zmocnění, toto procesní pochybení obcházel.“ Institut uznání úkonu dle § 34 odst. 4 správního řádu nemá sloužit ani ke zhojení vadného postupu účastníků a jejich zmocněnců, kteří zjevně svým obstrukčním jednáním mají za cíl prodlužovat správní řízení a ztěžovat jeho průběh, aby v konečném důsledku dosáhli například promlčení přestupku. Proto se soud neztotožnil s námitkou žalobkyně, podle které správní orgán I. stupně měl její žádosti o uznání odporu vyhovět, neboť prý právě v jejím případě se jedná o typickou situaci pro aplikaci § 34 odst. 4 správního řádu (první žalobní námitka).

35. Pokud žalobkyně tvrdí, že správní orgány měly povinnost ji vyzvat k prokázání oprávnění P. K. jednat jménem zmocněnce (druhá žalobní námitka), soud především odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, na který ostatně odkázal i žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí: „Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoúčelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva“, a dále konstatoval, že soudy ani správní orgány „nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, čj. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení náleze ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.). (viz body [28] a [29] citovaného rozsudku NSS).
36. Uvedený závěr lze vztáhnout i na projednávanou věc byť se netýká povinnosti správního orgánu dle § 37 odst. 3 správního řádu. Údajnému zmocněnci (který vystupuje v celé řadě správních řízení zastupující obviněné z přestupku) bylo dobře známo, jaké náležitosti by měla plná moc opravňující jej jednat jménem účastníka řízení, obsahovat, a že je třeba ji doložit, pokud činí úkon v zastoupení účastníka správního řízení. Údajný zmocněnec však v případě žalobkyně takto nepostupoval. Předložení plné moci udělené jiné osobě (zde právnické), ani žádost o uznání úkonu podle § 34 odst. 4 správního řádu přitom nelze považovat za zhojení vady oprávnění P. K. k zastupování žalobkyně, resp. k jednání jménem

zmocněnce žalobkyně. Zmocněnec a údajný zmocněnec žalobkyně obvykle poskytuje zastoupení obstrukčním způsobem, který je popsán výše či v mnoha jiných rozhodnutích správních orgánů a správních soudů, a nedodržuje pravidla správního řízení předvídaná zákonem, sám se však vždy dovolává důsledného dodržování veškerých pravidel vůči sobě i účastníkům, které zastupuje. Takové jednání vykazuje znaky zneužití práva, kterému nelze poskytnout ochranu. I tuto námitku tak považuje soud za nedůvodnou.

37. Soud konečně neshledal důvodnou ani poslední námitku žalobkyně, že správní orgány nepředložily žádné věrohodné a relevantní argumenty, které by odůvodňovaly zamítnutí žádosti o uznání úkonu (čtvrtá žalobní námitka). Naopak, nevyhovění žádosti žalobkyně bylo řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno právě s odkazem na zneužívání práva, a to na str. 2 – 3 usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 17. 6. 2019, tak na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí žalovaného. Takové odůvodnění není projevem libovůle ani diskriminace. Na základě výše uvedených skutečností se jedná o obhajitelný postup. Bylo svobodnou vůlí žalobkyně, jakého zmocněnce si zvolí, proto jde jeho postup k její tíži. Jak konstatoval NSS v citovaném rozsudku čj. 10 As 384/2019-37 (viz bod [13.]), „[d]vě podmínky (žádost účastníka a absence újmy jinému účastníkovi) přitom určují meze správního uvážení. Pokud tyto podmínky dány nejsou (tedy není tu žádost anebo může-li jinému účastníkovi vzniknout újma), správní orgán nesmí žádosti vyhovět. Naproti tomu jsou-li tyto podmínky dány, správní orgán má správní uvážení, zda žádosti vyhoví. Soudní přezkum správního uvážení se v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“ Soud přitom neshledal, že by žalovaný překročil meze takto vymezeného správního uvážení nebo že by je zneužil.
38. K poslední „námitce“ žalobkyně spočívající v nesouhlasu se zveřejňováním jejích osobních údajů a jejího právního zástupce na webu NSS a požadavku na naprostou anonymizaci soud sděluje, že námitka nesouvisí s předmětem řízení a soud se k ní proto nebude vyjadřovat. Navíc, k této námitce se vyjádřily správní soudy, včetně NSS, již opakovaně a jejich závěry jsou zástupci žalobkyně moc dobře známy, přesto zástupce žalobkyně činí tuto „námitku“ opakovaně převážným obsahem většiny jím podaných žalob v zastoupení účastníků přestupkových řízení. Soud tuto námitku tak považuje za irelevantní a neshledal ani důvod o ní samostatně procesně rozhodovat, jak jej k tomu žalobkyně vyzvala v žalobě slovy, „aby tuto žádost vyřídil vyjádřením, že věc patří do kompetence státní správy NSS“. Vyslovení takového výroku nijak nespadá do kompetence městského soudu; soud může o podaných návrzích rozhodnout pouze způsobem, který upravuje zákon. Domnívá-li se zástupce žalobkyně, že je s jeho osobními údaji nebo údaji žalobkyně nakládáno v rozporu se zákonem, má k dispozici právní prostředky ochrany podle zvláštních právních předpisů, což by mu ostatně mělo být, jakožto profesionálovi v oblasti práva, známo, a soud nemá povinnost jej o těchto prostředcích jakkoliv poučovat.

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení, přesahující míru jeho obvyklé činnosti, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 29. ledna 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.